

ЈАБЛАНИ

Рећи ћу ти нешто што ме боли,
пријатељу знани и незнани,
свако своје родно мјесто воли,
што му душу његује и храни.

Ја се родих у шареном цвијећу,
мирисном и предивне боје,
док ти причам, сузе саме крећу,
да ли си чуо за Јаблане моје?!

Што нестаје, уз рику машина,
кидају га ко хијене гладне,
нема више драгих домаћина,
нити бунарске извор воде хладне.

Сањам често Војницу и цесту,
по којој су ходали регрути,
сватове што иду по невјесту,
грају коју више не можеш чути.

Утихнуле пјесме од копача,
не чује се блејање оваца,
нема гласа од дјечијег плача,
само пушка неког од ловаца.

Багер руши куће и огњишта,
прадједовска трпеза се гаси,
осим сјете не остаје ништа,
што би могло душу да ми спаси.

И кад мину године и љета,
и боре нам лица избраздају,
успомена тад ће да процвјета,
о вољеном нашем родном крају.

Причаћемо дјечи, потомцима,
о јабланским данима из бајке,
о прелима у зимским ноћима,
гдје се памте приче свакојаке.

И о пјесми Јабланској у троје,
о сијелима све до зоре ране,
навраћаше сви у село моје,
који чуше за наше Јаблане.

Пријатељу, чувај успомене,
на Јаблане којих више није,
кад не буде ни тебе ни мене,
да остану дио историје.

Ненад Видојевић